

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קא.

עין משפט
גז מצוה

6) ערלה פ"ג מ"ח
 7) ממילה ג.א. 8) פסחים
 כ: קדושין ט: [פ"ט]
 ד) פ"ג ש"ט ונחם כה ד"ה
 כפרי והב, 9) זה המיטות
 הערוך. ה"ש"ל 10) כ"פ:
 גגריס, 11) ג"ל מתוך
 הכתובה, 12) ג"ל ונחם
 לגינה, 13) פ"י מושה, 14) פ"י
 נוסך וזים קטנים משום
 רפואה. ה"ש"ל בשם רש"י.

תורה אור השלם

1. ובי תבא אל הארץ
 תשעשם כל עץ מפליג
 וצולתם וצולתו את
 פרוי שלש שנים יקרה
 לקם וצולתם לא יאכל.
 2. ולבמהחך ולתיה
 אשר בארצך תחיה כל
 תבואתה לאכל.
 ויקרא כ"ז

נהרות הב"ח

6) רש"י ד"ה ט' שנה
 וכו' קמחור סמנים
 הסי' 3) ר"ה דול וכו'
 ולין מגיע השבח:

גליון הש"ס

רש"י ר"ה דול וכו'
 אני הייתי מוכר סמנים
 לפ"י דול יצבע היינו
 דלמך נכנס החל אכל
 הסמנים עמל לא הולו
 ותמוה לי דלמאי כתיב
 לזה ואלמאי ל"ה בפשיטות
 דהולו סמנים וחק דגם
 אלו מוכר לא היה עונב
 ביוקף מ"ח כיון דל"ה שנה
 סמני ולא מקרי השנה
 היו כנכר הגולה דמשלם
 כשנת הגולה ו"ה ואלמתי
 ק"ל גם על הגמלה
 דלמאי דרין לאוקמה דגול
 נכר וסמנים דחד לוקי
 דמשקיקה דגול סמנים
 שריים ולכך נכר על
 והול הכנה עד שהגמר
 עם הצבע שעלו אין
 עולם להם הצבע כשהיה
 בעידן הגולה ו"ה י"ח
 סמנים מוכר ליה הסמנים
 ואומר הרי עמך לפניך ו"ה
 דנמתי שנקלה ואמר נחמת
 החוק לך גם נחמת ו"ה
 אין שנה סמנים לא היו
 עשה על הסמנים ודריך
 לשלם דמשקיקה וע"ג:
 תוס' ר"ה או וכו' אלא
 גז בעלמא יורה. עין ש"ך
 פ"י שנה פק"ב:

כפרא דודי. קינה זו את היורה כלומר כשירי זכע נשמתירו ציורה
 זכעו. כופרף לשון קינוח (ז) כמו בלימת דפרסא למכפריה כהכל
 שומטין (חולין דף ט:). **גזול** לו דמי עליו. דקניניה כשירי. אבל
 נתן עלים כו' דלא שניה ולא קני ידו על התחמונה: יש שנה כו'.

כפרא דודי: תנו רבנן הנותן עצים לחרש
 לעשות מהן כסא ועשה מהן ספסל כסא
 ועשה מהן כסא ר' מאיר אומר נותן לו דמי
 עציו רבי יהודה אומר אם השבח יתר על
 היציאה נותן לו את היציאה ואם היציאה יתירה
 על השבח נותן לו את השבח ומודה רבי
 מאיר אם נתן עצים לחרש לעשות מהן
 כסא נאה ועשה מהן כסא כעור ספסל נאה
 ועשה ספסל כעור אם השבח יתר על היציאה
 נותן לו דמי היציאה ואם היציאה יתירה על
 השבח נותן לו דמי השבח: **יאביעיא להו**
 יש שבח סמנין על הצמר או אין שבח
 סמנין על הצמר היכי דמי אילימא דגול סמנין
 ודקניניהו ותרניהו וצבע בהן תיפוק ליה משום
 דקניניהו בשנינו לא צריכא דגול סמנין שרויין
 וצבע בהו מאי יש שבח סמנין על גבי צמר
 דאמר ליה הב לי סמניא דשקלתיניהו או
 דלמא אין שבח סמנין על גבי הצמר דא"ל
 לית לך גבאי ולא מידי אמרי ואי אין שבח
 סמנין על גבי צמר מי מצי אמר ליה לית
 לך גבאי ולא מידי נימא ליה הב לי סמניא
 דאפסדתיניהו אלא לחד גיסא אין שבח סמנין
 על גבי הצמר ובעי שלומי ליה או דלמא
 יש שבח סמנין על גבי צמר וא"ל הא מנחי
 קמד שקליניהו שקליניהו במאי שקליה בצפון
 צפון עבורי מעיבר השבה לא עביד יאלא
 הב"ע כגון דגול צמר וסמנין דחד וצבעיה
 לההוא צמר בהגך סמנין וקא מהדר ליה
 ניהליה לצמר יש שבח סמנין ע"ג הצמר וקא
 מהדר ליה סמנין וצמר או דלמא אין שבח
 סמנין על גבי צמר וצמר לא מהדר ליה אמרי תיפוק ליה
 דאייקר ליה ניהליה בדמי לא צריכא דול ציבעא ואיבעית אימא כגון
 שצבע בהו קופא רבינא אמר הבא כמאי עסקינן כגון דצמר דחד וסמנין דחד
 וקאתי קוף וצבעיה לההוא צמר בהגך סמנין יש שבח סמנין על גבי צמר
 דאמר ליה הב לי סמניא דהגך נינהו או דלמא אין שבח סמנין על גבי
 צמר ואמר ליה לית לך גבאי כלום תא שמע ⁶הבגד שצבעו בקליפי ערלה
 ידלק אלמא חזותא מילתא היא אמר רבא ⁷הגאה הנראה לעינים אסרה
 תורה דתניא יערלים לא יאכל ⁸אין לי אלא איסור אכילה ימנין שלא
 יהנה ממנו ולא יצבע [בן] ולא ידליק בו את הנר תלמוד לומר וערלתם
 ערלתו את פרוי ערלים לא יאכל לרבות את כולם תא שמע ⁹בגד שצבעו
 בקליפי שביעית ידלק שאני התם דאמר קרא ¹⁰תהיה בהיותה תהא

הא מנחי קמד שקליניהו. ומ"מ אגרא צעי לניתב למישקל להו
 דכיון דלמחי ליה צעי למיעבד השצה כדלמך לעיל (דף נח.)
 גבי זורק מטבע לים: דול ציבעא. ומכל מקום איירי דגול
 סמנין שרויין דלי דקניניהו ושרניהו קניניהו כשירי: **דצבע** בהו
 קופא. פירש בקונטרס שגול קוף
 וסמנין שרויין ולכך את הקוף
 ותימה דלמך כן אפסדיה כדלים
 וכה"ג היוק ניכר הוא ומחייב ונראה
 לפרש דלכך צהו קופא כלומר
 כגריעות וכביעור כעין קוף שהוא
 מכווער: **או דלמא אין שבח של**
 סמנין ע"ג גבי צמר. תימה הרי
 הנה שצמרו מעולה בדמים יותר
 וישלם מה שנהנה כמו אכלה וימלדי
 רחכה דפ"ב (דף טו:). ¹¹ורודה לגינה
 דהכיום (לעיל דף נה:). ובפירק אלו
 נערו (מכות דף ל: ושם) אמר תמך
 לו חזירו משקין של אחרים צניח
 הנלעיה דמשלם מה שנהנה ויש
 לחלק דהנאה דהכא אין צאה ע"י
 מעשיו ולא ע"י מעשה בהמתו ובתמך
 לו חזירו אע"פ שאין זה ע"י מעשיו
 מכל מקום נהנה גופו אי נמי הנאה
 דהכא לא חשיבא הנאה שאין ¹²אלא
 נוי בעלמא יומר:

בנין ש"א יהנה פמנו. כפרק
 כל שעה (פסחים דף כב:
 ושם ד"ה מין) פירך אמאי לא נפקא
 לן איסור הנאה מלף יאכל:
ולא יצבע בו ולא ידליק בו הנר.
 אע"ג דאמר שאר הנאות
 איצטרך לרביי צביעה והדלקה
 צביעה משום דחזותא בעלמא הוא
 והדלקה משום שכלה האיסור כשנת
 הדלקה ואם תאמר והא כפרק כל
 שעה (שם דף ט:). שרינן עלים להדלקה
 למאן דלמך אין שנה עלים צפת ולא
 משכחי עלים דאיסורא אלא כעין
 כסא ושרשיפא ויש לומר דשמן היו
 בעין צבעה שהוא דולק אבל עלים
 נעשים גחלת והשלהבת אין צאה
 אלא מן הגחלת ואם תאמר ומ"ש
 דהכא מרבינן קרא להדלקה וגבי
 תרומה טמאה מרבינן קרא להחרי
 כדדרשינן שך תהא להסקיה תחת
 תבשילין וי"ל משום דס"ד דילף
 תרומה ממעשר הקל דאמרה תורה
 לא צערי ממנו צטמא כדלמך
 בכמה מדליקין (שם דף כה.) ור"ת
 מפרש דאיצטרך קרא הכא לאסור
 צביעה והדלקה שלא כדרך הנאותו
 כגון צביעה דתאנים ורמונים ודברים
 דלאו אורחיהו והדלקה איצטרך

לשמן שאין עומד להדלקה כלל והוא דפרק כל שעה (פסחים דף טו:). דהוא ¹³הבגד שצבעו בקליפי ערלה
 קעבידנא התם לא הוה דרך הנאה כלל וקשה לפי דהא צעי למפשת מהכא דחזותא מילתא היא ודחי דשאי הכא דגלי קרא שמשמע ללא
 אלא קרא למיסר שלא כדרך הנאה אלא למיסר אע"ג דליכא אלא חזותא בעלמא וז"ת אם כן תיפשוט לאידך גיסא מדאיצטרך למיסר שמע
 מינה דחזותא לאו מילתא היא ויש לומר דאיכא למילף מהכא דחשיב כאלו הוא צעין ותימה לרבי יהושע דגמר בערלה פרי מפרי מצבורים
 כפרק העור והרכוב (חולין דף ק: ושם) וסבר דלון קופינן את הארבעים על הערלה אלא על היולא מן הזימים ומן הענבים אבל היולא
 משאר פירות מותר האך יאסר לנכר צמחיהו וכל שכן צמחיהו של עפרורית הקליפין הנטחנין ומיהו לא יצבע דקתני צביעתא מיירי שפיר בכל
 שלא יצבע צימים וענבים וזינא מהם או צמחיהו של עפרורית הקליפין הנטחנין ומיהו לא יצבע דקתני צביעתא מיירי שפיר בכל
 עוני צביעה דערלה ומשקיהו בכל ענין ומדרבנן ומיהו קרא לא אחיא אלא כדפרישית אי נמי יש לומר דפרי דערלה דוקא גמר פרי
 מפרי דצבורים ולהכי אימעוט משקה דלדוה אבל שומר לפרי דאימתו מאת פרוי את הטפל לא אמעוט משקה דידוה וליכא
 למעוטי מפרי דצבורים דצבורים ליתנהו בשומר לפרי כלל ואע"ג דהוי השתא טפל חמור מן העיקר יש ליתן טעם שלא יקשה מזה על
 שמעמא דרש אחוה מקומן (נחמס דף מה:) אבל אין לומר דאף על גב דליכא מלקות צינא משאר פירות עשה דערלתם ערלתו איכא
 דהא אכל מאי דמכחי וערלתם קאי לא יאכל דמכחי חמור הוי ועוד אם היה צמחיהו דשאר פירות דערלה איסור עשה אם כן מנא
 ליה שלא יצבע בו הא איצטרך לאסור המשקין צמחיהו ובהנאה כהן צעין ואין להקשות כיון דאימתו שומר לפרי ללא חזי
 לאכילה אם כן על כרחך מיתסר ערלה בהנאה ולמאי איצטרך קרא שלא יהנה דהא איכא שומרין טובא דחזו לאכילה:

פד א ב מיי פ"י מה'י
 שפירות הלכה ד קמג
 עשין פט טושי"ט ח"מ פ"י
 טו ספ"ק ג:
פד ג ד מיי פ"ג מה'י
 גיולה ואציה הלכה י
 טושי"ט ח"מ פ"י שסג
 קפ"ק יא:
פד ה מיי פ"ד מהלכות
 מאלכות אסורות הלכה
 כ:
פד ו מיי פ"ה הלכה
 ט טמג לאון קמד
 טושי"ט ח"מ פ"י ידל ספ"ק
 ט:
פד ז מיי פ"ו מהלכות
 שמיטין הלכה כ:

לעזר רש"י
 שר"ן [שב"ר]. סבון.

מוסף רש"י
 בנין שלא יהנה ממנו
 ולא יצבע בו. שלא יהנה
 ממנו כגון שלא יצבע
 בו צמחי הרמלי לנכר
 בו, כגון קליפי אגוזין
 וסמנין לפרי אסור כפרי
 (קדושין ו: ובע"ז פסחים
 כב.) ולא ידליק בו את
 הנר. כגון שנתן על ערלה
 (שם ושם).

(א) מ"ג ס"ג אהלות פ"ג
מ"ג (ב) שביעית פ"ז מ"א.
(ג) סוכה מ"ד (ד) הוא אחד
ממנו זכעים רש"ל בשם
המג"מ (ה) ויקרא כ"ה
(ו) וצבורות י"ג (ז) וד"ה
(ח) וד"ה כ"ג (ט) וד"ה
יח"ל (י) וד"ה א"ס (יא) וד"ה
מג"ל (יב) וד"ה מ"א.

תורה אור השלם

1. והנה שבת
הארץ לבע"ח ולב"ח
ולש"ב וק"מ
הגרים עמך:
ויקרא כ"ו

הגהות הב"ח

(א) ג"כ ויאל ממנה
רביעית דם טמא ואם לאו
טהור כ"ל: (ב) רש"י
ד"ה א"ס וכו' וד"ה טמא:
(ג) ד"ה מקולי כ"ג וכו' דם
מנוסא דק"ל שאינו
פ"ל:

לענין רש"י

ק"ו א"ר [ק"ו]. כ"כ.
ג"כ ר"א [ג"כ].
א"ס פ"ל [ג"כ].
משורשו מפיסקא [ג"כ].

רביעית דם. מטמאה בזהל דכתיב על כל נפשות מת לא יבא
(ויקרא כ"ה) ודם הוא הנפש [דברים י"ג] וקיים להו לרצון דרביעית דם חי:
נלענה בקרקע בימי עמא. כלים שצבית דבית לא מקבל טומאה
דקרקע היא: זכלים. דהו קודם שנלענה שהיתה זבין

והאחיל הנית עליה ועל הכלים
ונטמאו: (לכסוף.) לומר שנלענה
אם מהכנסת הכסות ויאל הימנה
[רביעית דם]. שנתחילה נלענה זו
יותר מרביעית והכניס הכסות לנית
הבית (ב) טמאה: ויאל הימנה רביעית
דם. שאם יתנו מים צמדה ימלאו
רביעית יותר: ואם לאו טמא.
הבית שלל האחיל על רביעית כעבר
חסר כעצמו כסות אצל הכסות
טמא שחלת נגיעה רביעית
מנומלס נטמאה. וקמני מיהת ואם
לאו טמא אע"ג דחומא דרביעית
איכא שהדס שנאשר כנגד שאי אפשר
לסחוטו נראה לנו כנגד אלתא חומא
לאו מילתא היא: מקולי רביעיית.
של דם קל כגון דם תבוסה (א) שאינו
מנומלס בזהל אלא מדרבנן: דם תבוסה.
הרוג שילא ממנו רביעית דם בחייו
ובמותו ספק כולה בחייו ספק כולה
במותו כפ' מיוקת (נה דף ע"א):
ספיהו סטיס וקולא. סטיס קרוג"א
בלע"ז כרכוס. קולא דג"כ בלע"ז.
להכי נקט ספיהו דבשביעית ליכא

אלא ספיהו: יש להן ולדמיהן שביעית. שאין עושין מהן סחורה
דרחמנא אמר לאכלה (א) ולא לסחורה (ב) וקסור לנצוב כהן דהיינו סחורה
אבל מותרים הן להסיקן קודם זמן הביעור דהיינו דומיא לאלכלה:
יש להן ביעור. כשמגיע זמן הביעור חייב לנצור דכתיב ולבנהמתך
ולחיה וגו' (ויקרא כ"ה) כלה לחיה מן השדה כלה לבנהמתך שצבית אפסח
נ"ג: והני ספיהו עץ בעלמא נינהו: **כחבא.** לעשות מהן מנצול אורח
לימות החורף: אין כהן משום קדושת שביעית. ויהנה מהן אף
לאחר זמן הביעור: שהנאמן וביעורן שיה. דבר שצבעת הנאמן
כלה מן העולם: ילאו עגיס. שלאחר ביעורן שנעשים גחלים
הוא דהויא עיקר הנאמן. אבל מיני זבעים צבעת רחמח היורה
כלה השורש וקולט הצבע נמלאו הנאמן וביעורן שיה הלכן
חיללא עליהו שביעית: והא איכא עגיס דמשחן. שמתקין כהן
אצוקה לנשאן בידו והנאמן וביעורן שיה מיחול עלייהו שביעית:
סח

אלא ספיהו: יש להן ולדמיהן שביעית. שאין עושין מהן סחורה
דרחמנא אמר לאכלה (א) ולא לסחורה (ב) וקסור לנצוב כהן דהיינו סחורה
אבל מותרים הן להסיקן קודם זמן הביעור דהיינו דומיא לאלכלה:
יש להן ביעור. כשמגיע זמן הביעור חייב לנצור דכתיב ולבנהמתך
ולחיה וגו' (ויקרא כ"ה) כלה לחיה מן השדה כלה לבנהמתך שצבית אפסח
נ"ג: והני ספיהו עץ בעלמא נינהו: **כחבא.** לעשות מהן מנצול אורח
לימות החורף: אין כהן משום קדושת שביעית. ויהנה מהן אף
לאחר זמן הביעור: שהנאמן וביעורן שיה. דבר שצבעת הנאמן
כלה מן העולם: ילאו עגיס. שלאחר ביעורן שנעשים גחלים
הוא דהויא עיקר הנאמן. אבל מיני זבעים צבעת רחמח היורה
כלה השורש וקולט הצבע נמלאו הנאמן וביעורן שיה הלכן
חיללא עליהו שביעית: והא איכא עגיס דמשחן. שמתקין כהן
אצוקה לנשאן בידו והנאמן וביעורן שיה מיחול עלייהו שביעית:
סח

שהנאמן אחר ביעורו. כשנעשית גחלת אע"ג דזמניהן הגאמן וביעורן שיה כגון להחמם כנגדו או לשלל מכו"מ עיקרו לא קיימא
להכי אלא לאחר שנעשית גחלת כגון להסיק תנור לאפות אבל צבע הנאמן וביעורן שיה דהנאמן כשלושן ואו הוא כלה
ומתבער הצבע מיום אל יום וצקונטרס פי' דצבעת רחמח היורה כלה השורש וקולט הצבע ואין נראה דהא אמרן לענין שביעית חומא
מילתא היא ולא הוי ביעורו בקליטת הצבע: והא"ב עגיס דמשחן. לפי הקונטרס דפי' עגיס שמאיריס בהן כמו נר ז"ל הא דמתקן
עגיס להסקה ניתנו כלומר אף עגיס דמשחן דאין לפרש סחם שאר עגיס להסקה ניתנו והנך דמשחן בעלים לגבייהו דהא בצוקה (דף מ.
ושם) משמע דלולב נוהג בו שביעית משום דהנאמו וביעורו שיה שראוי לכבד בו הבית ולא אמר דבטל לגבי שאר עגיס וה"י עגיס
דמשחן שמתממין בו כגון צמורה שעשויה להחמם דהנאמן וביעורן שיה דצבעת ביעורן מתחמם כנגדן פי' משחן כמו ממרי משחן
כמוצות (דף י"ג) וכן טלולה (א"ו) שחונה ציומא (דף נ"ג): ומשני רבא סחם עגיס להסקה ניתנו פי' להסקת תנור ניתנו דהוי הנאמן אחר ביעורן
הלכן אפילו להתחמם מותר דלא חל עליהם שם שביעית ואע"ג דחשיב הכא עגיס דמשחן הנאמן וביעורן שיה מכו"מ לענין עגיס אסור לא היו
אוסרין רבנן אפילו להתחמם כנגדן או להאיר בהן אלא דוקא בשרשיפא כדרשין צפרק כל שעה (פסחים דף ט"ו) דהנאמן מיהא אינה
מתחלת עד לאחר שמתחיל האיסור להיות כלה הלכן לא אסרי רבנן אלא בשרשיפא אבל הנאמו וביעורו שיה קריתן ציה דעדיין האיסור קיים
כשנהנה ממנו וא"ת כפ"ק דגדה (דף מ. ושם) דקאמר אי קטפא פירא הוי אית ציה שביעית ואי לאו פירי הוי לית ציה שביעית ואמאי אי
הנאמו וביעורו שיה הלא אפילו לא הוי פירא יא אסור בשביעית ואי אין הנאמו וביעורו שיה אפילו הוי פירא יא מותר ומו אמאי
קמפלגי בין קטפא דפירא לקטפא דחומא ונראה ודאי קטפא הוי הנאמו וביעורו שיה ואפילו הכי אי לא הוי פירא בטיל לגבי עץ
והרי הוא כאלו הוא בתוך העליון ולא יא לחון אבל אי הוי פירא חשיב באפי נפשיה ולא בטיל לגבי עץ וא"ת ציה קדושת שביעית:

רבא רמי תנן בגד שצבעו בקליפי ערלה כו'. תימה דהא רבא
שני לעיל שאני ערלה דכתיב קרלי ומהתם לא ילפינן ואם
כן מאי פריך מערלה אטומאה ונראה כספרים דגר' לעיל רבא וחי
גרס רבא יש לומר דלחיו הוא: רוא"ן אם מתכבסת הכסות

ויוצא מוצא רביעית דם. פירש
צקונטרס שאם יתנו מים צמדה
ימלא רביעית יותר וקשה לפי' אפילו
אם לא ימלאו רביעית אמאי טהורה
דאי אפשר לעולם אם לא ישתיר
כנגד מן המים אלא י"ל כדאמר
במסכתא כפ' ד' דאהלות רביעית
דס שנלענה כסות ילד משערין
אזתה מציא מים צמדה ומכנס בה
ומציא מים אחרים ונתן לתוכן
רביעית דם אם היה מרליהן שיה
טמאה ואם לאו טהורה והשפא אין
מויק כלום מה שמשתיר מן המים
כנגד דשם שמשחיר מן המים כן
נשתיר מן הדם שמכ"מ היה הכל
מפורד יחד מה שילא ומה שמשחיר
ומראה אחד הן כאלו יא הכל
וטהורה וטמאה דקמני היינו לענין
אם טמאה את הבית שנתן בו אצל
כסות עממה טמאה היא שנלענה בה
רביעית דם מתחילה כדפי' צקונטרס
ומיהו קשה דאין סברא שיישע הדם
שמשחיר כנגד מים שאין יכול לנאמ
כצדוק זה ומיהו אין לחוש כל כך

אם תולין הדבר להחמיר ועוד מצינן לפרש שאומדן כמה נשתיר מן
המים הראשונים כנגד ומציא מים אחרים כמדת הראשון רק שיחסר
מהן כשיעור שנלענה מהן כנגד אבל יש תימה דמי יכול לכוין זה
ועוד קשה דמאי לריך למדידת מים הראשונים בלא מדידת מים
הראשונים יכול הוא לדעת אם יש רביעית דם צמדה שילא ע"י
ציוס שיסחוט לתוך כלי כל מה שילא מן הכסות וימדוד כמה יש
בין מים לדם ויצא רביעית דם מעלמא ויוסף עליו מים עד שיהא
בין מים ובין דם כשיעור מים ודם שילא מן הכסות ואם מרליהן
שיה טמאה ונראה לפרש דלא נקט מים צמדה אלא משום שאם
ימלאו יותר מן המדה שנתנו רביעית שלא יטרכו להביא מים אחרים
דודאי יא מן הכסות רביעית דם אצל אם אין רביעית דם יותר
או יצא רביעית דם ומוסף עליו מים עד שיהא בין מים ודם כמדת
הראשונה אחר שתכנס בה הכסות ואם מרליהן שיה טמאה ואם
לאו טהורה ומיהו קשה דהא קמני בתוספתא ברישא ומציא מים

אחרים ואחר כך קמני ונתן לתוכו רביעית דם: ואם יא חוהרה. אע"פ שעל ידי הדחק היה יואל מהן רביעית דם כגון על ידי
הסקת התנור או על ידי כפון כיון דבסתם ציוס אין יכול לנאמ רביעית דם טהורה לרי"ל משום דדם תבוסה דרבנן ולרי' יוחנן משום שאין
דרך לקפיד עליה יכול לנאמ כצדוק סחם כן ז"ל במסכת נדה צפרק האשה (דף ס"ג) ומתוך הסוגיא ואין לריך להביאה כאן:
מקולרי רביעיות שנו באן. הך סוגיא מסיק רב כהנא צמדה אליצא דר"ל וה"י דוקא לרי"ל לריך הוי שינויא דלרי' יוחנן לא קשה מדמי
מערלה אטומאה לרד"יה בקפידא תליא מילתא ומ"מ צבעו בקליפי ערלה דילק דלא שייך להמירו עגיס דמשחן דאין מתקפיד דנהיה
הוא צבע וניחא ליה: **ספיהו** סטיס וקוצה. מה שפי' צקונטרס כהן משום דבשביעית אין זורעין ואין בה אלא ספיהו אין מיושב
היה טמא אלא הכא אצל גבי מעשר ופאה דקאמר כל שהוא אורח ונשמר כו' אוכל למעוטי ספיהו סטיס וקוצה אין מיושב למה נקט
ספיהו ע"כ נראה כמו שפי' בפסחים (דף נ"ג) דלהכי נקט ספיהו לפי שאין דרך ללקטן בשנה שזוהרים אלא לבקוף ד' או ה'
שנים שהשרשים מתפשטים בארץ ומשחין וישורש שלהן עיקר: **בזמין הצבועין.** רישא דמתניתין הכי איתא במס' שביעית (פ"ו מ"א)
כלל גדול אמרו כל שהוא מאכל אדם ומאכל בהמה וממנו הצבועין כו': **ולדמיהן** ביעור. כגון שלקט מתחילה לאכילה דיכול למוכרן
יש לשניהם ביעור להן ולדמיהן דפרי עממו לעולם אסור כדנפקא לן מקודש מהיה לכס (נע"ז דף ט"ז):

שהנאמן אחר ביעורו. כשנעשית גחלת אע"ג דזמניהן הגאמן וביעורן שיה כגון להחמם כנגדו או לשלל מכו"מ עיקרו לא קיימא
להכי אלא לאחר שנעשית גחלת כגון להסיק תנור לאפות אבל צבע הנאמן וביעורן שיה דהנאמן כשלושן ואו הוא כלה
ומתבער הצבע מיום אל יום וצקונטרס פי' דצבעת רחמח היורה כלה השורש וקולט הצבע ואין נראה דהא אמרן לענין שביעית חומא
מילתא היא ולא הוי ביעורו בקליטת הצבע: והא"ב עגיס דמשחן. לפי הקונטרס דפי' עגיס שמאיריס בהן כמו נר ז"ל הא דמתקן
עגיס להסקה ניתנו כלומר אף עגיס דמשחן דאין לפרש סחם שאר עגיס להסקה ניתנו והנך דמשחן בעלים לגבייהו דהא בצוקה (דף מ.
ושם) משמע דלולב נוהג בו שביעית משום דהנאמו וביעורו שיה שראוי לכבד בו הבית ולא אמר דבטל לגבי שאר עגיס וה"י עגיס
דמשחן שמתממין בו כגון צמורה שעשויה להחמם דהנאמן וביעורן שיה דצבעת ביעורן מתחמם כנגדן פי' משחן כמו ממרי משחן
כמוצות (דף י"ג) וכן טלולה (א"ו) שחונה ציומא (דף נ"ג): ומשני רבא סחם עגיס להסקה ניתנו פי' להסקת תנור ניתנו דהוי הנאמן אחר ביעורן
הלכן אפילו להתחמם מותר דלא חל עליהם שם שביעית ואע"ג דחשיב הכא עגיס דמשחן הנאמן וביעורן שיה מכו"מ לענין עגיס אסור לא היו
אוסרין רבנן אפילו להתחמם כנגדן או להאיר בהן אלא דוקא בשרשיפא כדרשין צפרק כל שעה (פסחים דף ט"ו) דהנאמן מיהא אינה
מתחלת עד לאחר שמתחיל האיסור להיות כלה הלכן לא אסרי רבנן אלא בשרשיפא אבל הנאמו וביעורו שיה קריתן ציה דעדיין האיסור קיים
כשנהנה ממנו וא"ת כפ"ק דגדה (דף מ. ושם) דקאמר אי קטפא פירא הוי אית ציה שביעית ואי לאו פירי הוי לית ציה שביעית ואמאי אי
הנאמו וביעורו שיה הלא אפילו לא הוי פירא יא אסור בשביעית ואי אין הנאמו וביעורו שיה אפילו הוי פירא יא מותר ומו אמאי
קמפלגי בין קטפא דפירא לקטפא דחומא ונראה ודאי קטפא הוי הנאמו וביעורו שיה ואפילו הכי אי לא הוי פירא בטיל לגבי עץ
והרי הוא כאלו הוא בתוך העליון ולא יא לחון אבל אי הוי פירא חשיב באפי נפשיה ולא בטיל לגבי עץ וא"ת ציה קדושת שביעית:

